

FOTO: CHRISTIAN HOUGE

Modne meninger

Psykoterapeut Christine A. Schjetlein finner du også på nettet:

transpersonligterapi.no
christineschjetlein.no

Serie

Hva er femininitet, når vi dykker under kosmetiske klisjeer? Hva føles uanstrengt og naturlig på en måte som er annerledes enn for menn?

Femininitet

sett med nye øyne

De vesentlige forskjellene mellom det feminine og det maskuline trengs å gjenopplives så vi gjeninner vår dypere styrke og den opprinnelige sunne magien mellom kvinner og menn. I vår likestilthet er vi blitt forflattet i dresser, med upersonlig språk og regnskap over fordeling av arbeidsoppgaver hjemme. Kvinner har lenge nok vært etterligninger av menn. Er vi trygge nok på oss selv nå, fem tiår etter den nødvendige politiske feminismen, til å våge å se med nye øyne på våre

alle samfunnsrollene? Som terapeut opplever jeg urovekkende mange oppegående, dyktige kvinner som er usikre på sin dypere femininitet. De vet å tilpasse seg og takle yrkeslivet, men føler seg mer som arbeidskamerater enn kvinner. Single kvinner på byen har tatt over unge menns pågående seksuelle stil. Strategiene er manipulerende. Hengivelse, for ikke å snakke om overgivelse i intimitet er skremmende fremmedord. At det feminine skulle ha noe dypere ved seg enn dagens antrekk og sminke trigger ofte forvirring og

leder av Center for Genderpsychology, skjer flere steder i verden disse dager. Det går en bølge av oppvåkning til viktigheten av det feminine, en bevisstgjøring av våre autentiske feminine styrker. Dette klarer ingen kvinne alene. Som mennene har vi lært å bli konkurrerende individualister i samfunnet. Mens for å finne det ekte feminine kan vi bare lære av hverandre i fellesskap. Det feminine, for så vidt i både kvinner og menn, uttrykker seg personlig og kommer ofte fra følelser – her og nå. Språket fra

Som terapeut opplever jeg urovekkende mange, oppegående, dyktige kvinner som er usikre på sin dypere femininitet.

feminine trekk og kvaliteter? Se at vi ikke er menns motsetninger, eller dem underlegne, men noe i oss selv?

I arbeidslivet snakkes det om kvinneeffekten i lederstil, som viser seg i at kvinner heller velger å bli venner med sine samarbeidspartnere, fremfor å kommandere og kontrollere. Vi er mer tolerante overfor forskjeller, og søker å løse problemer i kommunikasjon heller enn å dominere. Gjennomsnittlig er vi også mer villige til å ta risiko som endrer status quo.

Hvordan ser kvinner på seg selv utover

lett skjult skamfølelse. Få kvinner våger å hente frem sin rettfærdige harme, for ikke å si raseri, over overgrep i verden. Frykten for å ikke bli sett som søt og sexy er sterkere. At kvinner besitter muligheter for dyp glede og ekstatiske høyder ved for eksempel å kunne slippe sin kropp fri i dans er direkte ukjent for altfor mange.

Kvinner trenger andre kvinner for å se gjennom konvensjonene som vi er spunnet inn i. Forum og retreat, slik jeg selv holder med min kollega Helena Løvendal Duffell,

dette feltet er ikke så rasjonelt eller abstrakt, men kommer fra fornemmelser av hva som beveger seg i oss energetisk. Vi uttrykker oss gjerne mer billedlig derfra. Måten vi sier ting på er avgjørende. Vi går gjerne flere runder rundt emner for å komme frem til det vi vil formidle.

Kvinner er vant til å se på seg selv gjennom menns øyne. Men, en mann som ser ganske annerledes på kvinner i privatsfæren er David Deida, en omstridt amerikansk lærer innen maskulinitet.

Interessant nok legger David Deida ansvaret på det maskuline for at det feminine i en kvinne surner.

Han skriver i «The way of the superior man», at når kvinner blir «bitchy» i en relasjon skyldes det mannens manglende oppmerksomhet for henne. Interessant nok legger han ansvaret på det maskuline for at det feminine i en kvinne surner, tørker ut og blir destruktivt «fordi mannen ikke penetrerer henne med sin kjærlighet». Hans største oppgave i parforholdet er å åpne hennes hjerte når hun har lukket av, hevder D. Deida. Han anbefaler ikke menn primært å snakke om det som er vanskelig, «men fysisk med sin kropp, øyekontakt og toneleie våge å være nær og smelte veien inn til hennes hjerte. Han må ikke ta bokstavelig og analysere i hjel alt hun sier i sine

emosjonelle runddanser». Han oppfordrer menn heller å «holde rundt henne og i egnede situasjoner bruke humor». Selv om jeg synes han undervurderer kvinners intelligens, er det ikke det hans anliggende. Han provoserer om hvordan dynamikken mellom det feminine og maskuline må hentes frem fra tilsløring bak likestillingen. Han snakker om hvordan polaritet og utfyllende forskjeller mellom oss er avgjørende for lidenskapen og likeverdet, hvis vi ikke skal ende i livløse vedlikeholdsvennskap.

Men, hvordan kan vi blant kvinner lære av hverandre å leve som hele kvinner? Vi er ennå til dels fanget i roller som søte jomfruer, aggressive fristerinner, omsorgsfulle

mødre, o.a., men hvordan er dynamikken i dette mangfoldet som en helhet? Vår ideoende styrke er en kapasitet til å romme mange følelser og bevege oss mellom mange fasetter samtidig, flytende og fleksibelt. Det feminine har en intuitiv, inkluderende intelligens som vet å veve mange strømninger av ting som skjer på en gang. Vår kaotiske verden trenger at vi våger å vise vårt feminine, som ingen andre enn vi selv kan finne frem. Er det ikke vårt ansvar å slippe taket i gamle rollemønstre og bringe denne intelligensen inn i verden? Jeg tror menn etterspør at vi som feminine kvinner kommer dem i møte og kanskje til og med leder veien gjennom samarbeid. mh